

ДЕМПІНГ-СИНДРОМ У ХВОРИХ НА РАК СТРАВОХОДУ ТА КАРДІОЕЗОФАГЕАЛЬНИЙ РАК ПІСЛЯ ЕЗОФАГОГАСТРОПЛАСТИКИ

Винниченко О. І., Винниченко І. О.

*Науковий керівник – д-р мед. наук, проф. М. Г. Кононенко
СумДУ, кафедра хірургії з дитячою хірургією з курсом онкології*

Демпінг-синдром — патологічний стан, що виникає після резекції шлунка, гастректомії, ваготомії, пілоропластики внаслідок швидкого надходження вмісту шлунка (неперетравленої їжі) в початковий відділ тонкої кишки. Демпінг-синдром нерідко значно погіршує якість життя хворих. За даними літератури, цей симптом виникає майже у 50% хворих після операцій Льюїса та Осава-Гарлока, які виконують з приводу раку стравоходу (РС) та кардіоезофагеального раку (КЕР). Для інтраторакального шлунку, навіть без пілороміотомії, характерна прискорена евакуація шлункового вмісту у порівнянні з неоперованим шлунком. Одна із основних причин прискореної евакуації – часткова резекція дна шлунка, що виконує функцію резервуару. Це призводить до порушення релаксації та, як наслідок, до раннього підвищення внутрішньошлункового тиску.

Метою нашого дослідження було проаналізувати частоту та динаміку виникнення демпінг-синдрому після езофагогастропластики в строки 3, 6 та 12 місяців після операції та можливості його корекції.

За період з 2005 по 2009 роки в торакальному відділенні Сумського обласного клінічного онкологічного диспансеру (СОКОД) проведено хірургічне лікування 99 хворим на РС та КЕР. Операція Льюїса виконана у 36 хворих, а Осава-Гарлока - у 63. Для пластики резектованого стравоходу використовували ізоперистальтичний шлунок. Проаналізовано дані 64 пацієнтів, що прожили щонайменше 1 рік після операції і хоча б 3 рази протягом року проходили контрольне обстеження в СОКОД.

Демпінг-синдром виявлено у 33 (51,6%) хворих після 3 місяців, через 6 місяців – у 28 (43,7%), а через 1 рік – у 13 (20,3%) осіб. Шлунково-кишкові прояви спостерігались у вигляді: а) діареї – у 19, 16, та 9 пацієнтів через 3, 6, 12 місяців відповідно; б) абдомінального болю – у 23, 20, 16 хворих в) нудоти – у 27, 23 та 18 хворих відповідно. Вазомоторні прояви: а) потовиділення – у 13 хворих через 3 місяці, у 12 – через 6, та у 6 – через 12 місяців. б) запаморочення – у 18, 15 та 10 хворих відповідно через 3, 6 та 12 місяців. 29 (45,3%) хворих у зв'язку з вищеперерахованими симптомами приймали їжу меншими порціями, але частіше. 7 хворих після їжі вимушені були займати горизонтальне положення.

Виконання пацієнтами рекомендацій щодо дієти та режиму харчування призводять до зменшення інтенсивності цих функціональних порушень. Основні рекомендації: а) більш часте (до 10 разів на день) вживання їжі, але меншими порціями; б) ретельне пережовування їжі та обов'язкове запивання водою; в) необхідність знаходитись у вертикальному положенні після прийому їжі; г) необхідність спати із підвищеним головним кінцем.